

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 85/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti STIV Čertovica, s. r. o., Čertovica 266, zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Michalom Ševčíkom, konateľom spoločnosti Urbányi & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžk 9/2017 z 23. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti STIV Čertovica, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2018 (mailom) a 22. februára 2018 (poštou) doručená sťažnosť spoločnosti STIV Čertovica, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžk 9/2017 z 23. novembra 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“), ktorým zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 142/2015 z 24. novembra 2016 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) o zamietnutí žaloby žalobcu „*Obec Čertovica*“ proti žalovanému Ministerstvu dopravy a výstavby Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“ alebo „žalovaný“), za účasti sťažovateľky, vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva (ministra) č. 58/2015 z 2. apríla 2015 (sťažovateľka kvalifikovane zastúpená advokátom v úvode sťažnosti nesprávne uviedla, že ide o „*rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 142/2015-91 z 02. 04. 2015*“, a obdobne túto nesprávnosť premietla aj do petitu, pozri ďalej bod 4, pozn.).

2. Sťažovateľka v sťažnosti v podstatnom uviedla, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ale v skutočnosti išlo o rozhodnutie ministra, ktorý rozhodoval o rozklade v správnom konaní. Opisujúc skutkový stav v bode II sťažnosti, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu, sťažovateľka nesúhlasí s odôvodnením najvyššieho súdu uvedeným v bodoch 58 a 60, z čoho dedukuje porušenie svojich označených práv uvedených v petite sťažnosti. Podľa jej názoru „*rozsudok sa vôbec nevyporiadal s tým, že sa jednalo o preskúmavanie rozhodnutia vydaného v rámci preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania, t. j. rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku, pričom sa nevzal zreteľ na dobromyseľne nadobudnuté práva sťažovateľa(ky) a lehoty*“ [sťažnosť je v časti neurčitá a nejasná, pretože v úvode sťažnosti namieta okrem označených práv v bode 1 aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bez bližšieho a konkrétneho pomenovania základného práva zakotveného v tomto ustanovení ústavy a tiež aj porušenie práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré viac nikde v sťažnosti nenamieta a ani nepomenúva (na pokojné užívanie majetku, pozn.)].

3. Sťažovateľka v závere sťažnosti poukazuje na to, že „*Správna žaloba žalobcu, smerujúca k preskúmaniu postupu pri mimoodvolacom preskúmaní je sama osebe*

nezlučiteľnou so základnými zásadami spravodlivého procesu, pokiaľ neuvádza konkrétne a jasné pochybenie správneho orgánu - ministra...

Rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Banskej Bystrici č. KSU BB 2012-464/656-1: OŠSS SI zo dňa 05.06.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 07. 2012, je vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku a stavebného zákona.

Zrušené by mohlo byť len podľa § 65 správneho poriadku v prípade závažných hmotnoprávných pochybení, ktoré však získané neboli a preto minister rozhodol zákonne.“.

4. Sťažovateľka v petite sťažnosti navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:
„... Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č.k. 7Sžk/9/2017 z 23.11.2017, právoplatným dňa 22.12.2017, ktorým zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/142/2015-91 z 02.04.2015 a vo veci samej rozhodol na odvolanie žalobcu tak, že rozhodnutie žalovaného vydané v správnom konaní č. 58/2015 zo dňa 2. apríla 2015, č.: 11947/2015/D220-SLP/18364-M, zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci samej porušil základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň navrhuje zrušenie tohto rozsudku a vrátenie veci Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho

odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí

všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky konštatoval, že jej sťažnosť okrem náležitostí uvedených v bode 2 neobsahuje aj ďalšie podstatné náležitosti, ktoré sú predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), keďže sťažovateľka síce formálne uvádza, aké práva boli v jej prípade porušené (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), avšak v podstate neuvádza žiadnu ústavnoprávne významnú argumentáciu viažucu sa na porušenie ňou označených práv. Za takúto nemožno považovať použitú argumentáciu sťažovateľky v bodoch 2 a 3 o jej inom právnom názore na danú vec, ktorá neprekračuje rámec jednoduchého (teda nie ústavného) práva. Ústavný súd nie je v poradí ďalším opravným súdom v rámci všeobecného (správneho) súdnictva, a teda takýmto druhom vecnoprávnej argumentácie sa pri svojom rozhodovaní v zásade nezaoberá. Možno v tejto súvislosti uzavrieť, že odôvodnenie sťažnosti neobsahuje požadované náležitosti podľa § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde, a nie je zosúladené s návrhom na rozhodnutie, ktorým je pri svojom rozhodovaní ústavný súd podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný.

10. Sťažnosť sťažovateľky v predloženej podobe nespĺňala ani ďalšiu náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

11. Ústavný súd zistil, že k sťažnosti priložené splnomocnenie sťažovateľky z 20. februára 2018 formálne nespĺňa už citované zákonom predpokladané náležitosti, a to z dôvodu, že neobsahuje identifikáciu konania a rozhodnutia sťažnosťou namietaného

porušovateľa, teda akej veci sa splnomocnenie pre účely zastupovania sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom týka.

12. V súvislosti s uvedenými nedostatkami (v kontexte s bodom 2, 9, 10 a 11) ústavný súd pripomína, že daný rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

13. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy tiež vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa môžu domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím im dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom

verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má (bude mať) fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

15. V danom prípade napadnutým rozhodnutím najvyšší súd nerozhodol v merite veci, ale (iba) zrušil rozhodnutie správneho orgánu (ministra) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, najmä pre procesné pochybenia (nedostatky) – k tomu pozri bod 56 napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, čo v súčasnosti vylučuje aj právomoc ústavného súdu. Sťažovateľka taktiež nepredložila dostačujúce dôvody, z ktorých by bolo možné vyvodit', že jej sťažnosť smerujúca proti napadnutému procesnému rozhodnutiu najvyššieho súdu má atribúty, ktoré preukazujú jej ústavnoprávny rozmer. V tejto spojitosti treba poukázať aj na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu a s ním súvisiaci princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci iných orgánov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy preskúmané.

16. Z tohto dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní mohol odmietnuť sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nedostatok svojej právomoci.

17. Ústavný súd napriek uvedenému (body 13 a 16) súčasne preskúmal námietky sťažovateľky (body 2 až 3) a konštatuje, že napadnuté rozhodnutie v ich rozsahu nemožno považovať ani za arbitrárne či celkom zjavne neodôvodnené (pozri bod 7).

18. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu (bod 4), totiž vyplýva, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nie je svojvoľné a jeho závery sú z ústavného hľadiska akceptovateľné (pozri predovšetkým body 24 až 63), čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca zo zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje v dvoch bodoch, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08 a pod.). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 odseku 1 ústavy a ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu zjavne neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. marca 2018